

militære og politiske lovovertrædelser og ved fare for forfølgelse) ikke ville være til hinder for, at der skete udlevering her fra landet for den pågældende handling. Sker udleveringen til Finland, Island, Norge eller Sverige, kan tilladelse meddeles, såfremt bestemmelserne i § 2 (om udlevering af danske statsborgere) eller § 4 (om udlevering for politiske lovovertrædelser) i loven om udlevering til disse lande ikke ville være til hinder for udlevering af den pågældende her fra landet, jf. § 21, stk. 2.

Baggrunden for disse regler er, at det efter 1957-konventionen som udgangspunkt skal tillades, at en person, der udleveres fra en fremmed stat til en anden, transporteres gennem Danmark, medmindre den forbrydelse, den pågældende udleveres for, af danske myndigheder betragtes som en politisk eller militær lovovertrædelse. Det følger af den erklæring om begrebet »statsborger«, der er afgivet i forbindelse med Danmarks ratifikation af 1957-konventionen, jf. pkt. 5.1. ovenfor, at Danmark har en folkeretlig adgang til at nægte transit, hvis den, der udleveres, har statsborgerret eller fast bopæl i et af de nordiske lande. Efter udleveringslovens § 2 gælder forbudet mod udlevering alene danske statsborgere, og forbudet mod gennemtransport omfatter derfor også kun danske statsborgere.

Den foreslåede ændring af udleveringslovens § 5 i lovforslagets § 1, nr. 2, sammenholdt med udleveringslovens § 21, stk. 1, indebærer, at tilladelse til transit i forbindelse med udlevering fra en EU-medlemsstat til en anden kan nægtes med henvisning til, at der er tale om en politisk lovovertrædelse, i samme omfang, som der efter § 5, stk. 3, i lovforslagets § 1, nr. 2, kunne nægtes udlevering for den pågældende handling fra Danmark til en EU-medlemsstat med denne begrundelse, jf. pkt. 3 ovenfor.

Som nævnt i pkt. 5.2. ovenfor, har *Danmark, Finland og Sverige* ved undertegnelsen af EU-udleveringskonventionen afgivet en erklæring vedrørende udlevering af ikke-nordiske statsborgere, der er bosat i disse lande. Det indebærer, at Danmark ikke længere kan opretholde den folkeretlige adgang til nægte transit af sådanne personer, som består efter 1957-konventionen, i forbindelse med udlevering fra en EU-medlemsstat til en anden. Tilladelse til transit kan således i disse tilfælde ikke nægtes med henvisning til, at de pågældende personer har bopæl i Danmark, Finland eller Sverige.

9. Forholdet til den nordiske udleveringslov

Som nævnt i pkt. 1 ovenfor er det i EU-udleveringskonventionens artikel 1, stk. 2, fastsat, at konventionen ikke berører anvendelsen af bl.a. arrangementer om udlevering på grundlag af en ensartet

lovgivning, jf. 1957-konventionens artikel 28, stk. 3. I 1957-konventionens artikel 28, stk. 3, er det fastsat, at hvis udlevering mellem to eller flere kontraherende parter finder sted på grundlag af en ensartet lovgivning, står det parterne frit for at regulere deres gensidige forhold vedrørende udlevering *udelukkende* i overensstemmelse med en sådan ordning og *uden* hensyntagen til denne konventions bestemmelser. Danmark har i tilknytning til artikel 28, stk. 3, afgivet erklæring om, at konventionen ikke finder anvendelse i Danmarks forhold til Norge og Sverige, idet udlevering mellem de skandinaviske lande finder sted på grundlag af en ensartet lovgivning. Denne erklæring antages også at gælde bl.a. Finland, der har ratificeret 1957-konventionen med virkning fra den 10. august 1971.

At EU-udleveringskonventionen ikke berører anvendelsen af den nordiske udleveringslov indebærer, at der ikke er behov for at ændre § 1, stk. 2, i den nugældende udleveringslov, hvorefter loven ikke omfatter udlevering fra Danmark til Finland, Island, Norge og Sverige. Udlevering *fra Danmark til et nordisk land* sker derfor fortsat på grundlag af reglerne i den nordiske udleveringslov.

Det indebærer bl.a., at det ved udlevering fra Danmark til f.eks. Sverige som udgangspunkt ikke kræves, at det forhold, der begæres udlevering for, er strafbart efter dansk ret, jf. pkt. 2.1. ovenfor. Der kan efter omstændighederne også fortsat ske udlevering for politiske forbrydelser og af danske statsborgere, jf. pkt. 3.1. og 5.1. ovenfor. Endvidere gælder ingen begrænsning med hensyn til udlevering på grund af forældelse, jf. pkt. 6.1. ovenfor. Et nordisk land, der har begæret udlevering, kan også fortsat som hovedregel medinddrage andre forhold begået før udleveringen uden at indhente samtykke fra den udleverede eller tilladelse fra justitsministeren, jf. pkt. 7.1. ovenfor.

At den nordiske udleveringslov ikke berøres af EU-udleveringskonventionen indebærer tillige, at videreudlevering til et tredje land ikke kan ske uden justitsministerens tilladelse, jf. pkt. 7.1. ovenfor. Som det fremgår af pkt. 7.2. ovenfor, kan EU-udleveringskonventionen på dette område medføre videre adgang til videreudlevering end den nordiske udleveringslov, idet den udleverede efter konventionens artikel 12 kan meddele samtykke i den begærende medlemsstat til at blive videreudleveret til en tredje medlemsstat.

I de tilfælde, hvor der er spørgsmål om at *udlevere fra Danmark til en EU-medlemsstat bortset fra Finland og Sverige*, gælder som nævnt ovenfor under pkt. 5.2. og 8, at Danmark, Finland og Sverige ved undertegnelsen af EU-udleveringskonventionen har